

Per fi he aconseguit esbrinar en què consisteix l'admirat "miracle alemany", és a dir, el que va ser, en poques dècades, la gran reconstrucció de Deutschland després dels bombardejos "aliats" de la II Guerra Mundial. Els historiadors ho expliquen de diverses maneres: que si van amagar l'or dels jueus i el van traure més tard per a reedificar ciutats senceres, que si les dones alemanyes eren tan fortes que van aixecar el país, que tots els alemanys són molt treballadors, que si la gran immigració i altres llegendes. Val, és possible. Però no és solament això. Apuntaré una nova hipòtesi: la cervesa i els urinaris públics (de bars, places, metres, etc). Si fas de turista a Alemanya, et fartes de cervesa (cervesa de turista, clar). Al final, tens l'estómac com un barril de la taverna. Si vols posar-te content, és millor beure wiski (encara que no per a la butxaca), perquè les cerveses són molt suaus i tarden molt a pujar al cap.

Però al que anava. El miracle alemany. Quan passes del litre de cervesa (que, és veritat, està boníssima) et veus obligat a buidar la bufeta. La pausa hidràulica és inevitable. Aleshores vas al vàter i, oh sorpresa, una persona que fa guàrdia en la porta no et deixa pixar si no li pagues 50 cèntims (gairebé 100 de les antigues pessetes). La meua tesi (dis-li paranoia) és que tota aquesta pobra gent pobra que et cobra en els lavabos està contractada per les principals marques de cervesa d'alemanya. Són com funcionaris de la Lowerbraun, la Paulaner, la Warsteiner, la Radeberger... d'aquesta manera, els cinquanta cèntims es transformen en una espècie d'impost afegit al preu de la cervesa: pagues quan la beus i pagues quan la pixes. Un negoci rodó. El miracle alemany.

Deixe les bromes a un costat, perquè és almenys anacrònic que Alemanya s'hage "reconstruït" amb l'orina dels europeus, ja que va ser només a partir de la caiguda del mur quan Alemanya va començar a rebre una major quantitat de turistes pixons. A més, el consum interior de "bier" és altíssim.

Així doncs, continue pensant que és una espècie de miracle. Després de la IIGM, encara que es van salvar unes poques, les principals ciutats d'alemanya estaven en la seua major part destruïdes. És el cas de Munich, Nuremberg, Dresden, Berlin, Colònia o Franckfurt. Avui, Alemanya, gairebé reconstruïda, és l'estat europeu que més ajudes aporta a la construcció de la UE. Alguns es pregunten com és que aquest país travessa actualment una certa crisi. Resposta: autopistes debades, serveis de transport gratuïts per a persones de baix nivell adquisitiu, una bona seguretat social, gran protecció dels drets de la dona (magnífica cobertura de les baixes per maternitat, per exemple), accés molt assequible a l'habitatge, educació pública diversificada, una fiscalitat d'acer (allí no s'escapa quasi ningú), etcètera. Els qui dubten de la vitalitat d'aquest model social perquè "provoca crisi", haurien de preguntar-se també per què Espanya no ha patit aquesta mateixa crisi durant els últims anys. La veritat, després d'aquest viatge, m'han quedat més clares algunes coses: si Alemanya està crisi, preferiria viure en crisi econòmica permanent. Visíteu Deutschland si teniu l'oportunitat. Els 50 cèntims queden sobradament amortitzats.